

Преминѣ дълѣтъ единъ періодъ отъ време, — туй е періодатъ на между царствіето, — преди да са еви новото българско царство, което освободи народа отъ византійския политический и іерархический гнетъ. Тогазъ изново са евява възможность на націоналната дѣятелность на литературното поле, ако и въ сжщата пакъ византійска посока, но тя вече съставя втора епохѣ на народната писменность, която именно тукъ ще ся козанимаймы водены отъ най-новы и вѣрны источники <sup>(41)</sup>.

Слѣдъ вѣка Симеоновъ литературнытъ свѣдѣнія наши са прекъсватъ : познаты сж само имената на нѣколцина до края на българската независимость (14 — 15 в.), или до *Григорія Цамблака*, името на когото обыкновенно (но неправедно) вносятъ въ исторіята на русската литература, и до *Евѡимія*, послѣдній Търновскій патріархъ, който, какъто видѣхмы оставилъ нѣколко съчиненія, житія и посланія, еще нигдѣ ненапечатаны. Между туй има стары рѣкописи, които представятъ множество паметници — отечници, поученія, повѣсти, житія, апокрифы, народны преданія, византійскытъ историцы (*Амартолъ*, *Малала*, *Малассія*), които или несумнѣнно сж извѣстны за българскы или поне носѣтъ слѣды на южно-славенско происхождение, пакъ са и отличавать еще съ старо-славенска форма. Самытъ българскы прототипы на тѣзи произведенія сж твърдѣ рѣдки, защото българскытъ рѣкописи сж изгубили или даже нарочно были истребены отъ Гърцытъ византійскы слѣдъ турското

---

(41) Именно « Обзоръ исторіи Славянскихъ литературъ » А. Н. Пыпина и В. Д. Спасовича, С.-Петербургъ 1865 год. И пакъ — « Краткій очеркъ православныхъ церквей болгарской » и др., съчиненіе Г. Е. Гулобинскаго, разгледано въ *Читанище* бр. 11 и 12 о 1872 год